

U s t a w a

z dnia 1 czerwca 1922 r.

o monopolu tytoniowym.**DZIAŁ I.****Postanowienia ogólne.**

Art. 1. Produkcja, przywóz z zagranicy oraz sprzedaż surowca tytoniowego i wyrobów tytoniowych jest przywilejem Państwa i stanowi przedmiot monopolu skarbowego.

Art. 2. Artykuły, nie zawierające części składowych rośliny tytoniowej, lecz służące do palenia pod postacią surogatów tytoniowych, mogą być wytwarzane, przywożone z zagranicy i sprzedawane tylko na podstawie zezwolenia Ministra Skarbu. Takie samo zezwolenie wymagane będzie co do nabycia surogatów tytoniowych, jak również co do przewożenia, przesyłania oraz przyjmowania do przewozu lub przesyłki w ilości, przekraczającej normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu.

Art. 3. Przez tytoń w myśl niniejszej ustawy rozumieć należy zarówno surowiec tytoniowy, jakoteż gotowe wyroby tytoniowe.

Przez surowiec tytoniowy rozumie się nieprzerobione liście, łodygi, korzenie i odpadki rośliny tytoniowej.

Wyroby tytoniowe są to artykuły, służące do palenia, jako to: cygara, cygaretki, tytoń krajany, papierosy, pachitosy i t. p., do zażywania jako tabaka, do żucia, oraz do celów rolniczych lub lekarskich, a sporządzone, bądź wyłącznie z części składowych rośliny tytoniowej, bądź przy użyciu oprócz tytoniu również przymieszki innych materiałów.

Art. 4. Minister Skarbu rozstrzyga, czy pewien artykuł stanowi w rozumieniu niniejszej ustawy tytoń, surowiec tytoniowy, wyroby tytoniowe, albo też surogat, jako przymieszkę, tudzież, czy ten surogat może być dopuszczony w obrocie.

Art. 5. Osobom prywatnym zabrania się bez zezwolenia kompetentnej władzy skarbowej:

- a) uprawy tytoniu, jak niemniej pielęgnowania roślin tytoniowych, które wyrosły bez uprawy, nie wyłączając roślin ogrodowych i doniczkowych;
- b) przywozu tytoniu z zagranicy z wyjątkiem wyrobów, przeznaczonych do użytku osobistego, nie przewyższających 1 kilograma wagi;
- c) przewożenia, przesyłania oraz przyjmowania do przesyłki lub przewozu tytoniu ponad normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu;
- d) wytwarzania wyrobów tytoniowych i przetwarzania gotowych wyrobów tytoniowych z wyjątkiem niezawodowego wyrabiania papierosów dla użytku domowego (art. 12);

- e) sprzedaży surowca tytoniowego i wyrobów tytoniowych oraz ich nabywania u osób, nie posiadających urzędowego pozwolenia na tę sprzedaż;
- f) odpłatnego odstępowania surowca tytoniowego i wyrobów z niego, choćby legalnie nabytych, lub sprowadzonych z zagranicy;
- g) posiadanie i przechowywanie surowca tytoniowego, maszyn, narzędzi i chemicznych przymieszek, służących do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych;
- h) gromadzenia zapasów wyrobów tytoniowych ponad normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu.

Art. 6. Do uprawy tytoniu wymaga się zezwolenia Ministra Skarbu. Zezwolenie to może być udzielane rolnikom, którzy zobowiążą się:

- a) uprawiać pewną, w zezwoleniu oznaczoną przestrzeń gruntu;
- b) stosować się do przepisów o uprawie tytoniu, a w szczególności użyć do uprawy nasienia, przez władze skarbowe wskazanego lub dostarczonego;
- c) odsprzedać cały zapas wyprodukowanego surowca Skarbowi po cenach taryfowych, ustanawianych przez Ministra Skarbu.

Art. 7. Minister Skarbu mocen jest określić warunki udzielania koncesji na plantację tytoniu, w szczególności zaś — obszar gruntu, podlegającego uprawie, sposób uprawy, zbierania, suszenia, sortowania, ustanawiania cen i terminów dostawy tytoniu, tudzież kontroli, wykonywanej w tym kierunku przez organy nadzoru skarbowego.

Art. 8. Warunki i sposób udzielania osobom prywatnym zezwoleń na przywóz tytoniu z zagranicy ustala Minister Skarbu, który mocen jest w drodze ogólnie obowiązującego rozporządzenia, jak też w poszczególnych wypadkach udzielać zezwoleń na ułatwienia przy przywozie.

Art. 9. Wyroby tytoniowe, przywożone z zagranicy, podlegają, o ile ustawa nie zawiera w tym względzie odmiennych postanowień, opłacie celnej i podatkowi konsumcyjnemu, pobieranemu pod nazwą należności monopolowej w formie dodatku do cła. Odpowiedzialność za opłatę należności monopolowej, której wysokość ustala Minister Skarbu, określa się wedle przepisów ustawy celnej.

O obowiązku opłaty i wysokości tej należności decydują władze skarbowe z wyłączeniem kompetencji sądów.

Należność monopolową, nie uiszczoną przy imporcie wyrobów tytoniowych, ściągają się w sposób, przewidziany dla ściągania zaległych należności celnych.

Art. 10. Wolne są od cła i należności monopolowej przewożonej przez podróżnych do własnego ich użytku drobne ilości wyrobów tytoniowych do 50 gramów tytoniu, przyrządzonego do palenia, 10 gramów tabaki, albo 50 sztuk papierosów lub 20 sztuk cygar.

Art. 11. Przewóz tytoniu przez obszar Państwa Polskiego z zagranicy do obszarów zagranicznych odbywa się pod kontrolą urzędów i organów skarbowych oraz celnych według postanowień ustawy celnej.

Art. 12. Osoby, które w sposób zgodny z niniejszą ustawą nabyły wyroby tytoniowe, mają prawo do przyrządzenia ich do swego użytku, a w szczególności do wyrabiania z krajowego tytoniu papierosów dla siebie i na użytek domowy, wolno im też przy wyrabianiu papierosów korzystać z pomocy swych sług i domowników.

Wszelki wyrób papierosów na zamówienie i na rachunek innych osób, oraz wyrób ich z własnego tytoniu w celu rozsprzedaży podlega zakazowi w myśl art. 5 ust. d.

Art. 13. Sprzedaży wyrobów tytoniowych dozwala się wyłącznie osobom, które otrzymały koncesję władzy skarbowej na sprzedaż hurtową, względnie detaliczną, i tylko w tych miejscowościach, które w dokumencie koncesyjnym wymieniono.

Warunki koncesji ustala Minister Skarbu.

Art. 14. Kto posiada lub przechowuje ilości tytoniu, przewyższające normy, ustanowione przez Ministra Skarbu—obowiązany jest na żądanie organów skarbowych wykazać jego pochodzenie oraz prawidłowe nabycie.

Art. 15. Umowy osób prywatnych, które uchylają prawom Skarbu, w art. 1 zastrzeżonym, są nieważne. Prywatne umowy, dotyczące nabycia, obciążenia lub zmiany takich praw, do których wykonywania wymaga się zezwolenia władz skarbowych, nabierają mocy po zatwierdzeniu ich przez Ministra Skarbu.

Niedopuszczalne jest bez zezwolenia Ministra Skarbu zajęcie egzekucyjne wyżej wymienionych praw, urządzeń, przyrządów i materiałów, które służą do wykonywania koncesji.

Przedmiotem zaspokojenia roszczeń prywatnoprawnych może być wynagrodzenie należne koncesjonariuszom, o ile nie ma służyć na zaspokojenie pretensji Skarbu.

DZIAŁ II.

Organizacja Państwowego Monopolu Tytoniowego i Skarbowego Nadzoru Monopolowego.

Art. 16. Siedzibą zarządu państwowego monopolu tytoniowego jest m. st. Warszawa.

Art. 17. Przywóz tytoniu i wyrobów tytoniowych dla potrzeb monopolowych z zagranicy wykonywa się na rachunek Skarbu.

Oddanie monopolu w dzierżawę, względnie w administrację poręczającą, nie może nastąpić bez zgody Sejmu. Toż samo dotyczy oddania w zastaw dochodów monopolu.

Wyroby tytoniowe monopolowe wytwarza się na rachunek Skarbu w fabrykach i zakładach, stanowiących własność państwowego monopolu tytoniowego.

Wyroby te przed wprowadzeniem ich w obrót handlowy otrzymują stosowne opakowanie, kształt

lub inne oznaczenie, które w sposób widoczny, o ile to będzie możliwe, wykazywać będą ich pochodzenie.

Sprzedaż artykułów tytoniowych dokonywana będzie w zakładach sprzedaży skarbowej lub za pośrednictwem sprzedawców koncesjonowanych po cenach, wskazanych w taryfie, zatwierdzonej przez Ministra Skarbu.

Ogólny plan eksploatacji państwowego monopolu tytoniowego oraz jego fabryk i zakładów ustala Minister Skarbu.

Art. 18. Wszelkiego rodzaju majątek państwowego monopolu tytoniowego wolny jest od wszelkich ciężarów, opłat, podatków i danin na rzecz Państwa lub związków komunalnych i autonomicznych, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w specjalnych ustawach państwowych.

Art. 19. Naczelny zarząd monopolu tytoniowego sprawuje Minister Skarbu, który stanowi najwyższą instancję we wszystkich sprawach, dotyczących uprawy, przywozu, przewozu, fabrykacji, sprzedaży oraz gromadzenia zapasów tytoniu. Minister Skarbu ustanawia władze, bezpośrednio powołane do kierownictwa państwowego monopolu tytoniowego i wykonywania jego praw, oraz określa sposób ich czynności w myśl artykułu 17 niniejszej ustawy.

Minister Skarbu przedkłada corocznie Sejmowi obrachunki roczne, obrachunek zysków i strat oraz bilans, sporządzony według przyjętych powszechnie zasad handlowych i przepisów prawa, obowiązujących przedsiębiorstwa prywatne, a zbadany przez Naczelną Izbę Kontroli Państwa.

Monopol winien mianowicie uwydatnić przekazany mu przez Skarb majątek, wstawić w obrachunki w odrębnych pozycjach odsetki od kapitałów obrotowych, stawionych monopolowi do dyspozycji przez Skarb Państwa, odpisy na maszynach, nieruchomościach i zapasach towaru po cenie zakupu, oraz kwoty podatków państwowych i gminnych, które monopol winien zapłacić, gdyby był prywatnym przedsiębiorstwem.

Art. 20. Do obowiązków organów zarządu państwowego monopolu tytoniowego, prócz obowiązków bezpośrednio wynikających z kierownictwa tego przedsiębiorstwa, należy nadzór i kontrola skarbowa nad przestrzeganiem przywilejów, niniejszą ustawą Państwu zastrzeżonych.

W tym celu mają władze prawo w wypadkach uzasadnionego podejrzenia wykroczeń przeciwko wymaganiom niniejszej ustawy przedsięwziąć z zastosowaniem przepisów obowiązujących perjodyczne lub nagle rewizje w przedsiębiorstwach i u osób prywatnych.

Szczegółowe postanowienia w tym zakresie wyda Minister Skarbu.

Art. 21. Oprócz władz, urzędów i organów, którym bezpośrednio poruczono zarząd i kontrolę praw monopolu tytoniowego, obowiązani są współdziałać w ochronie tych praw również inni urzędnicy i funkcjonariusze zarówno państwowi, jak komunalni, a w szczególności policja państwowa, żandarmerja wojskowa oraz wojskowa straż graniczna.

Obowiązek taki ciąży też na urzędnikach i funkcjonariuszach kolei żelaznych i przedsiębiorstwach transportowych i żeglugowych, zarówno państwowych, jak prywatnych.

DZIAŁ III.

Postanowienia karne.

Art. 22. Kto, nie mając właściwej koncesji, obsiewa grunt nasieniem tytoniowym lub sadi, względnie pielęgnuje sadzonki rośliny tytoniowej — ulega grzywnie do sumy ośmiokrotnej wartości tytoniu, obliczanej według art. 23, lecz nie mniej od 5000 marek.

Gdy podstawa wymiaru grzywny nie może być ustalona w sposób, podany w art. 23 — wymierzy się w zależności od rozmiarów plantacji grzywnę w wysokości od 5,000 do 500,000 mk.

Tytoń, wyprodukowany nielegalnie, ulega konfiskacie (art. 46).

Nadto można orzec czasową niezdolność do uzyskania koncesji na uprawę tytoniu.

Art. 23. Wartość tytoniu dla wymiaru grzywny oblicza się przy uwzględnieniu wagi bezprawnie wyprodukowanych roślin tytoniowych według najwyższych cen, po których zarząd monopolu zakupuje tytoń u koncesjonowanych plantatorów.

Gdy niedozwoloną uprawę tytoniu wykryto przed dokonaniem zbioru, należy rośliny tytoniowe wyrwać i zważyć wraz z łodygą i korzeniami, a za podstawę wymiaru kary wziąć wartość szóstą części takiej samej wagi wysuszonego tytoniu po najwyższych przez zarząd monopolu płaconych cenach za krajowy tytoń. Wyjątek od tego przepisu ustanawia art. 24.

Gdy niedozwoloną uprawę tytoniu wykryto, zanim jeszcze nasienie tytoniowe zeszło, grzywnę wymierza się w myśl art. 22 ust. 2.

Art. 24. W wypadkach, gdy nie koncesjonowaną uprawę tytoniu wykryto, nim jeszcze liście tytoniowe osiągnęły przydatny do użytku stan dojrzałości — władze skarbowe mogą polecić plantatorowi ukończenie uprawy i dostawę tytoniu w myśl przepisów obowiązujących, jednak po cenie niższej w tym celu ustanowionej przez Ministra Skarbu.

W tym wypadku plantator, nie posiadający warunków, wymaganych do uzyskania koncesji, ulega karze grzywny do 500,000 mk.

Art. 25. Uprawę tytoniu przez koncesjonowanego plantatora na innym gruncie, niż wymieniono w dokumencie koncesyjnym, uważa się jako niekoncesjonowaną uprawę (art. 22—24).

Art. 26. Plantator, winny niedozwolonego spożycia tytoniu, przez siebie wyprodukowanego, lub bezpłatnego odstąpienia osobom trzecim — podlega karze grzywny do wysokości podwójnej wartości bezprawnie wyprodukowanego tytoniu (art. 23), lecz nie mniejszej od 5.000 marek.

Art. 27. Winny niedozwolonego odpłatnego odstąpienia lub nabycia surowego tytoniu ulega karze grzywny do wysokości 8-miokrotnej wartości tytoniu (art. 23); lecz nie mniejszej od 10.000 marek.

Art. 28. Niezależnie od kary, przepisanej w art. 26 i 27, orzec należy konfiskatę bezprawnie odstąpionego tytoniu (art. 46).

Art. 29. Plantator koncesjonowany, winny:

- a) zatrzymania u siebie wyprodukowanego surowca tytoniowego lub jego części po oznaczonym terminie dostawy,
- b) wywożenia go poza swą plantację, względnie magazyn (suszarnię) bez zezwolenia i kontroli organów nadzoru skarbowego,
- c) zбочnienia przy przywożeniu tytoniu z drogi, wytkniętej do miejsca dostawy,
- d) niedoniesienia organom kontroli skarbowej o sprostżeniach ubytku lub zniszczenia roślin tytoniowych na swym gruncie, względnie w swym magazynie lub podczas transportu,
- e) niestosowania się do postanowień instrukcji o uprawie tytoniu i do wydanych na jej podstawie poleceń organów kontroli skarbowej —

ulega karze grzywny do 10.000 mk.

O ile naruszenie jednego z tych obowiązków miało na celu bezprawne spożycie lub odstąpienie tytoniu, to grzywnę wymierza się wedle przepisów art. 26, 27 i 28.

Art. 30. Winny naruszenia przepisów celnych w związku z przywozem, wywozem lub przewozem (tranzjtem) tytoniu ulega niezależnie od kary, przepisanej w ustawach celnych, karze grzywny do sumy czterokrotnej należytości monopolowej, którą Skarbowi odjęto, lub odjąć usiłowano, oraz konfiskacie tytoniu i wyrobów, stanowiących przedmiot wykroczenia.

Art. 31. Winny wytwarzania wyrobów tytoniowych bez zezwolenia władzy skarbowej ulega karze grzywny do sumy ośmiokrotnej wartości tych wyrobów oraz konfiskacie zarówno bezprawnie wytworzonych wyrobów tytoniowych, jak maszyn, narzędzi i materiałów, przy których pomocy te wyroby wytworzono.

O ileby wyroby tytoniowe, bezprawnie wyprodukowane, przeznaczone do sprzedaży po pewnej oznaczonej cenie detalicznej, cenę tę przyjmuje się jako ich wartość, stanowiącą podstawę wymiaru grzywny.

Art. 32. Osoby, nie posiadające koncesji władzy skarbowej, winne sprzedaży wyrobów tytoniowych—ulegają karze grzywny do wysokości dwukrotnej przez nie żądanej ceny sprzedażnej sprzedanych lub do sprzedaży przygotowanych artykułów, lecz nie mniej od 2.500 mk.

O ile sprzedaż obejmowała wyroby, nie dopuszczone do sprzedaży na obszarze Rzeczypospolitej, grzywna może być podwyższona do pięciokrotnej przez nie żądanej sprzedażnej ceny artykułów, lecz nie mniej od 5.000 mk.

W obu wypadkach orzeka się prócz tego konfiskatę przedmiotu wykroczenia.

Art. 33. Koncesjonowany sprzedawca wyrobów tytoniowych, który

- a) sprzedaje je po cenie wyższej, niż taryfowa,

- b) zmniejsza ich ilość, wagę, lub zmienia ich jakość — ulega, niezależnie od odpowiedzialności karnej sądowej, karze grzywny do wysokości poczwórnej różnicy pobranej wyższej ceny, względnie zmniejszonej wartości tych przedmiotów, lecz nie mniej od 5.000 mk. Nadto należy orzec w tych wypadkach utratę koncesji.

Za inne naruszenie obowiązku sprzedawcy, o ile sprawcy ich nie podlegają karom w myśl postanowień niniejszej ustawy, może być orzeczona kara grzywny do 10.000 mk. Oprócz tego można orzec utratę koncesji.

Art. 34. Winny nabycia wyrobów tytoniowych u osoby, nie posiadającej koncesji na sprzedaż, albo nabycia wyrobów, nie dopuszczonych do sprzedaży, ulega karze konfiskaty nabytych wyrobów, a w razie powtórzenia czynów prócz tego—grzywny do 10.000mk.

Art. 35. Winny gromadzenia wyrobów tytoniowych ponad normę ustaloną przez Ministra Skarbu—ulega karze konfiskaty zapasu, w razie zaś powtórzenia wykroczenia nadto—grzywny do 100.000 mk.

O ile gromadzenie zapasów miało na celu sprzedaż ich, winny ulega karze, ustanowionej za usiłowanie sprzedaży (art. 32).

Art. 36. Winny oddania lub przyjęcia do przewozu tytoniu, surogatów tytoniowych, maszyn, narzędzi i innych materiałów, służących do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych, bez wymaganych poświadczeń organów skarbowych (art. 2 oraz 5 ust. c), ulega karze grzywny do mk. 25.000 oraz konfiskacie tych artykułów.

Art. 37. Winny uchylenia się od wykazania, na wezwanie organów kontrolnych, prawidłowego nabycia lub pochodzenia wyrobów tytoniowych, nieopatrzonego stosownem opakowaniem lub banderolą, oraz nieprzedstawienia poświadczenia urzędu celnego—ulega karze grzywny do 10.000 mk.

Art. 38. Winny niedozwolonego posiadania i przechowywania surowca tytoniowego, maszyn, narzędzi innych materiałów, służących do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych—ulega karze grzywny do 500.000 mk. oraz konfiskacie tych przedmiotów.

O ile przedmioty te miały służyć do niedozwolonej fabrykacji wyrobów tytoniowych, winny ulega karze, ustanowionej w art. 31 i 43 za usiłowanie fabrykacji.

Art. 39. Winny wyrobu i sprzedaży surogatów tytoniowych bez zezwolenia kompetentnych władz skarbowych — ulega karze grzywny do 25.000 mk. oraz konfiskaty tych surogatów.

Gdy surogaty wytwarzano w zamiarze podawania ich za wyroby tytoniowe albo jako wyroby tytoniowe sprzedawano, to, niezależnie od odpowiedzialności karnej sądowej za oszustwo, wymierza się karę za usiłowane wytwarzanie wyrobów tytoniowych według art. 31.

Art. 40. Karze grzywny do 200.000 mk. ulega, niezależnie od odpowiedzialności karnej sądowej, kto wzbrania lub przeszkadza organom skarbowym

w przeprowadzeniu urzędowych czynności, w szczególności: rewizji, sprawdzania zapasów, przeglądania ksiąg i t. p.

Takiej samej karze grzywny ulegnie, kto przy rewizji, sprawdzaniu zapasów, urzędowym przeglądaniu ksiąg i innych czynnościach, przedsiębioranych przez organy kontroli, tytoń, narzędzia i materiały, służące do zawodowego wytwarzania wyrobów tytoniowych, surogaty tytoniu, księgi i zapiski niszczy, uszkadza potajemnie, usuwa lub czynić to usiłuje w celu zatarcia śladów wykroczenia.

Art. 41. Za sprawcę naruszenia przepisów o uprawie tytoniu uważa się właściciela, względnie dzierżawcę gruntu, poddanego uprawie. Za sprawcę naruszenia przepisów o wytwarzaniu i sprzedaży tytoniu uważa się osobę, na której rachunek prowadzono przedsiębiorstwo wyrobu i sprzedaży.

Inne osoby, które w bliższy lub dalszy sposób przyczyniły się do popełnienia przekroczenia, odpowiadać będą za współwinę, o ile wiedziały, względnie przy zachowaniu zwykłej ostrożności mogły wiedzieć, że dokonano czynu zabronionego.

Art. 42. W razie powtórzenia czynu, za który w myśl niniejszej ustawy zagrożono karą, należy podwoić karę, orzeczoną za popełnienie czynu poprzedniego. Postanowienie to stosowane będzie również wówczas, gdy karę, poprzednio orzeczoną, w drodze łaski lub części darowano.

Art. 43. Usiłowanie naruszenia postanowień niniejszej ustawy podlega karze według tych samych zasad, co jego dokonanie.

Art. 44. Właściciele gruntów, poddanych uprawie tytoniu, jak również osoby, na których rachunek produkuje się lub sprzedaje tytoń — obowiązują, niezależnie od postanowień art. 41 ust. 1 solidarna odpowiedzialność za uiszczenie grzywny z osobami, skazanymi na grzywny, o ile te ostatnie osoby były zajęte uprawą, produkcją lub sprzedażą z polecenia pierwszych na ich rachunek.

Art. 45. W razie niemożności ściągnięcia kary pieniężnej ani od osoby ponoszącej winę, ani od osób, które za karę solidarnie odpowiadają — osoba, skazana na grzywnę, ulega zamiennej karze aresztu do sześciu miesięcy.

Art. 46. Gdy w myśl przepisów, zawartych w dziale III niniejszej ustawy, nastąpić ma konfiskata tytoniu, maszyn, narzędzi i materiałów, której albo przy których użyciu dopuszczono się zabronionego czynu, to konfiskatę można zarządzić nawet wówczas, gdy te przedmioty znajdują się już w rękach osób trzecich. Przeciw konfiskacie zasłonić się można tylko takimi prawami, nabytymi w dobrej wierze i pod odpłatnym tytułem, których wykonywanie jest osobom prywatnym w myśl niniejszej ustawy dozwolone.

Gdy konfiskaty nie można zarządzić ze względu na to, iż przedmioty zniszczono, lub odstąpiono osobom nieznanym, albo też takim, od których wydobycie ich jest prawnie niedopuszczalne w myśl ustępu pierwszego — można niezależnie od innych kar pieniężnych żądać zapłaty na rzecz Skarbu wartości tych, przedmiotów. O ile wartości ich nie

można ustalić, wymierza się dodatkową grzywnę do 500.000 mk.

Art. 47. Odpowiedzialność za wykroczenie przeciwko przepisom niniejszej ustawy kończy się po upływie trzech lat od chwili popełnienia wykroczenia. Bieg przedawnienia przerywa się wdrożeniem dochodzenia skarbowego oraz każdą dalszą czynnością urzędową, zmierzającą do ścigania lub ukarania sprawcy, jako też popełnieniem nowego wykroczenia. Od przerwy liczy się trzyletni okres przedawnienia na nowo.

Po upływie przedawnienia nie można stosować podwyższenia kary z powodu powtórzenia wykroczenia (art. 42).

Art. 48. Prawo do nakładania kar, przewidzianych w art. 22—46 niniejszej ustawy, służy władzom skarbowym, wyznaczonym przez Ministra Skarbu.

Od orzeczenia karnego władzy I instancji wolno wnieść w ciągu dni czterdziestu po doręczeniu orzeczenia odwołanie do władzy, orzekającej w II instancji, a od jej orzeczenia w takim samym terminie odwołanie do miejscowo właściwego sądu okręgowego, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiednim zastosowaniu przepisów, dotyczących odwołań od wyroków sądów pokoju (powiatowych).

W b. dzielnicy pruskiej stosuje się art. 10 ustawy z 23 czerwca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 511). Odwołanie należy wnieść na ręce władzy, której orzeczenie zaskarżono.

Odwołanie nie wstrzymuje wykonania kary, z wyjątkiem pozbawienia wolności; w drodze rozporządzenia można określić wypadki, w których orzeczenie co do grzywny i konfiskaty można wykonać dopiero po prawomocności lub po orzeczeniu w II instancji.

Art. 49. Władza skarbową może w razie potrzeby już w toku dochodzenia poczynić kroki celem zabezpieczenia na majątku sprawcy wykroczenia grzywien oraz należitości, przypadających z tytułu wykroczenia.

W razie nieuiszczenia dobrowolnego, grzywny tę i należitości będą ściągane w sposób, przepisany dla ściągania podatków.

DZIAŁ IV.

Przepisy przejściowe.

Art. 50. Osoby, które w chwili ogłoszenia niniejszej ustawy uprawiają na swym gruncie tytoń, posiadają lub przechowują surowiec tytoniowy, trudnią się jego sprzedażą, albo zajmują się fabrykacją wyrobów tytoniowych, osoby, które wskutek wydarzeń wojennych od roku 1914 zmuszone zostały unieruchomić czynne już poprzednio przedsiębiorstwo, oraz osoby, trudniące się sprzedażą wyrobów tytoniowych — mają obowiązek w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy pisemnie zawiadomić o tem powiatową władzę skarbową.

Od obowiązku zgłoszenia się wolni są trafikanci i składnicy na obszarze b. zaboru austriackiego.

Art. 51. Plantator tytoniu winien jest w myśl art. 50 podać obszar gruntu, na którym uprawia

tytoń, oraz jakość (stan przygotowania) przechowywanych liści tytoniowych.

Każdy, kto posiada jakąkolwiek ilość surowca tytoniowego, winien dokładnie oznaczyć tę ilość i gatunek.

Art. 52. Fabrykant obowiązany jest podać w doniesieniu (art. 50):

- a) opis lokalu fabrycznego, magazynów, maszyn i narzędzi z wyszczególnieniem ich rozmiarów,
- b) datę założenia i uruchomienia fabryki,
- c) wysokość kapitału zakładowego i kapitału obrotowego,
- d) wysokość rocznych obrotów i zysków z przedsiębiorstwa fabrycznego oraz ze sprzedaży wyrobów tytoniowych we własnych sklepach tytoniowych za lata 1912 do 1921,
- e) roczną ilość i wartość przerobionego surowca tytoniowego oraz wytworzonych zeń wyrobów według ich rodzajów,
- f) ilość osób, zatrudnionych w przedsiębiorstwie w poszczególnych latach,
- g) ilość i wartość pozostałych na składzie zapasów surowego tytoniu i wyrobów tytoniowych.

Art. 53. Handlarz surowca tytoniowego i sprzedawca wyrobów tytoniowych winien podać w swem doniesieniu:

- a) opis lokalu,
- b) wysokość rocznych obrotów i zysków w latach 1913 do 1921,
- c) ilość i wartość wyrobów tytoniowych, pozostałych na składzie.

Art. 54. Winni uchylenia się od doniesienia, wymaganego w art. 52 i 53, ulegną karze grzywny do 50.000 mk., winni zaś podania wiadomości nieprawdziwych — grzywny do 200.000 marek. Nadto zarządza się konfiskatę świadomie tajonych albo fałszywie zgłoszonych przedmiotów.

Art. 55. Minister Skarbu mocen jest na czas przejściowej potrzeby udzielić osobom prywatnym, które trudniły się w czasie, w art. 50 wymienionym, fabrykacją wyrobów tytoniowych, — koncesji na prowadzenie fabrycznego przedsiębiorstwa wyrobów tytoniowych celem wyłącznego wytwarzania gatunków monopolowych na rachunek monopolu z materiału, dostarczonego przez zarząd monopolu na podstawie warunków, określonych przez Ministra Skarbu.

Art. 56. Fabrykant, wymieniony w art. 50 i 52, któremu odmówiono udzielenia koncesji, obowiązany jest odsprzedać Skarbowi, a Państwo zakupić wszelkie maszyny, narzędzia i materiały, które służą bezpośrednio do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Art. 57. Celem ustalenia szacunku przedmiotów, podlegających odsprzedaży Skarbowi w myśl art. 56, ustanawia się komisję szacunkową do spraw monopolu tytoniowego.

W skład komisji tej wejdą:

- a) przewodniczący, mianowany przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, oraz
- b) 4 członków, mianowanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Prze-

mysłu i Handlu w połowie z pośród urzędników państwowych, w połowie zaś z listy, przedstawionej przez Poznańską i Pomorską Izbę Przemysłowo-Handlową oraz przez organizacje przemysłowe w b. zaborze rosyjskim.

Tym samym sposobem zamianowani będą zastępcy przewodniczącego i członków komisji.

Komisja większością głosów powoła potrzebną ilość rzeczoznawców.

Niezadowoleni z wysokości wynagrodzenia, oznaczonego przez komisję szacunkową, mogą się odnieść do sądu w przeciągu dni trzydziestu od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 58. Roszczenia z tytułu ceny kupna odstąpionych Skarbowi budowli i urządzeń fabrycznych mogą być zaspakajane zarówno w gotowiznie, jak i w państwowych papierach procentowych.

W tym celu upoważnia się Ministra Skarbu do emisji 5% obligacji tytoniowych, umarzalnych w latach 36.

Należność za odstąpione Skarbowi maszyny, narzędzia i materiały wypłaca się gotówką.

Art. 59. Sprzedawcy wyrobów tytoniowych, którzy uczynili przepisane w art. 50 i 53 doniesienia, będą mogli sprzedawać posiadane przez siebie wyroby aż do wyczerpania zapasów, nie dłużej jednak, niż przez 6 miesięcy od wejścia w życie niniejszej ustawy. Obowiązani oni będą podlegać kontroli skarbowej i skutkom niniejszej ustawy.

Sprzedawcy wyrobów tytoniowych, prowadzący od 1 stycznia 1922 r. do dnia ogłoszenia niniejszej ustawy w sposób legalny osobiście i wyłącznie sprzedaż wyrobów tytoniowych, oraz przyborów do palenia, mają prawo do otrzymania koncesji na sprzedaż monopolowych wyrobów tytoniowych.

Art. 60. Robotnicy, pracujący dotychczas w fabrykach i zakładach, wytwarzających wyroby tytoniowe, które w myśl postanowień niniejszej ustawy zostaną wykupione przez Państwo, mają prawo do natychmiastowego zatrudnienia w fabrykach monopolu tytoniowego na warunkach pracy i płacy nie gorszych od dotychczasowych.

Jeżeli z pracą w fabrykach monopolu tytoniowego związana jest konieczność przeniesienia się robotnika do innej miejscowości, a skutkiem tego zachodzi niemożność przyjęcia pracy w fabrykach monopolu tytoniowego, w takim razie monopol tytoniowy wypłaci robotnikom odszkodowanie w wysokości sześciomiesięcznego zarobku.

Art. 61. Postanowienia niniejszej ustawy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą ustawy, dotychczas normujące sprawy, niniejszą ustawą objęte.

Art. 62. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:

Michalski